

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általalok a katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt., félévre 3 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr.
Előfizetheti a kiadóhivatalban és minden megyei postahivatalnál.

Felolós szerkesztő:
Németh Ödön.

Megjelenik hetenkint 2-szer: szerdán este és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szekefejevárv, Kigyó-utca 9. szám
Hirdetések helyenként 5-7 kr. Bélyegilleték külön 20 kr.

Provizórium.

A képviselőház csitortóki ülésében elfogadta a provizóriumot. Ausztriával fennálló közös ügyek dolgaiknak az új évben lejáró 10 éves szerződését egy évre meghosszabbítottuk, illetve a régi szerződést eredeti formájában tartottuk meg, azon czélból, hogy az így rendelkezésükre álló egy év alatt a kiegyezési tárgyalások elvégezhetőek legyenek.

A provizóriumot a magyar parlamentben majdnem kardcsapás nélkül kapta meg a kormány. Az ellenzék a jelen válságos viszonyok között önfeláldozó hazafias munkát végzett, a midőn hosszabb vitát nem provokált a provizórium tárgyalásánál. A monarchia érdekével kapcsolatosan hazánk érdeke is kívánta, hogy a mi nyugalomunkkal ellensúlyozzuk az általános zavart és fejetlenséget, a mely az osztrák parlamentben dúló obstrukció révén a monarchiában keletkezett.

A magyar országgyűlés megtette lelkiismeretesen kötelességét s a kormány nem jelenthet egyebet a koronának mint azt, hogy a magyar parlament ellenzéke, — a melyet eddig mindig befekettettek, — hazafiságban s lojalitásban jóval felette áll erkölcsi érzetében a kormány szolgai megálázkodásánál. A 67-iki kiegyezést veszélyez-

tetni még a közjogi ellenzék sem óhajtotta a jelen válságos viszonyok között, a miért méltán dicséret illeti meg. Tanulhatnának tőlünk az osztrákok, a kik izzó gyűlölettel rontanak a birodalmi gyűlésen egymásnak s obstrukcióval akarják megakadályozni provizórium letárgyalását, tekintet nélkül, hogy minő válságba sodorják ezzel Ausztriát.

Mi tisztában vagyunk a helyzettel! A kiegyezés elintézetlen kérdése a provizórium megszavazása után nem zavar bennünket, hogy hozzá fogjunk nyugodtan a költségvetés, illetve az indenmitás tárgyalásához.

Ha Ausztriában a jelenlegi zavarokkal hamarosan föl nem hagynak; ha az obstrukcióval sikerül az osztrák ellenzéknek a provizórium megszavazását lehetetlenné tenni, úgy a közös ügyek elintézési módjában nagy változás fog élvallani, amennyiben osztrák delegáció hiányában a magyar parlament sem intézi delegátusok útján a közös költségvetést, hanem a magyar parlamentben szavazzák meg a közös költségekhez járulás hányadát s a közös miniszterek a magyar parlamentben fognak számot adni működésükről s a magyar parlamenttől kapják utasításait.

A dualizmus tehát Ausztria zavarának következtében, ha nem is lényegében, de módzataiban változást szenved és annak

súlypontja ténylegesen is Magyarországra helyeztetik át, mert Ausztria jelen viszonyaiban önmagát is gyöngye egyensúlyban tartani.

Természetes azonban, hogy a provizórium békés, vita nélküli elintézésében Bánffy bárónak semmi érdeme sincs. És ha ő azt hiszi, hogy annak idején a kiegyezési tárgyalásokat is ilyen simán intézheti el, akkor nagyon csalatkozik. A kiegyezéssel kapcsolatos kvóta és kereskedelmi szerződések megállapítása nemzeti létünk kérdését képezi és ha azokat az ország kárára és veszélyére szándékozik megoldani, úgy magával szemben fogja találni nem csak a parlament ellenzékének minden tagját, de magát az országos közvéleményt is.

A provizórium vita nélküli letárgyalása tehát éppen nem jelenti azt, hogy parlamentünk ellenzéke ma kiváló bizalommal viseltetik Bánffy báró és szabadelvű pártja politikájára iránt. A provizórium nyugodt letárgyalása a koronás uralkodó s a külföld megnyugtatására történt. Nem volt szabad a jelen viszonyok között a provizóriumért a monarchia hitelét rontani.

Ha azonban a kiegyezési tárgyalásokra fog kerülni a sor, annak elbírálása már egészen más szempontokból fog történni. Ott első sorban az ország gazdasági érdekei

Utóhangok.

Írta: Mikler Gusztáv.

A szerelem bívós igéje

Nem csendült ajkaidon ;

En is némán epedtem érted,

Pedig szívem vágyaktól égett,

— Tán a tied is angyalom!

Féltünk a perctől, a mely édes

Szeretkezésbe von,

S ha meddő vágyim elsírtattam,

Uj üdvöt nyertem — álmaimban,

— Talán te is szép angyalom!

Most más vidéken, messze tőled

Merengek multamon,

És szívem régi szerelmének

Ezernyi vágyja újra éget,

— Tán téged is szép angyalom!

Óh, bívós órák, néma perczek,

Elvesztett alkalmom:

Eljöttök-e még újra nekünk,

Mert visszasírom együttlétünk,

— Talán te is szép angyalom!

Nem féltünk a perctől, mely édes

Szeretkezésbe von;

Nem fékezük szívünk szerelmét ...

Bohó remény — ki tudja, hogy még

— Találkozzunk-e angyalom?

A diagnózis.

— A „Fejérmegyei Napló“ eredeti tárcaja. —

Írta: Németh Ödön.

Zsolnai Béla Tardos fiatal orvosa nagy sietve vágott át a sáros országuton. Az egész község felett unalmas szürkeség lebegett, a ködös idő lelket ölő unalmassága.

A fiatal orvos fáradt, kimerült vonásu arcával szórakozottan nézett a levegőbe. Szárnyas köpönyegét szorosabban fogta magára, mintha védekezni akarna a kellemetlen idő ellen. Gondolatai folyton közérzületét figyelték, a mely rendellenes tüneteket mutatott. Hideg borzongást érzett a hátában, s karjaiban, — mintha láz gyötörte volna, — úgy összehuzódtak izmai.

Mikor hazaérkezett meghagyta a cselédségnek, hogy ne háborgassák, s bezárkózott rendelő szobájába. — Ma nincs idehaza senki, a betegek várjanak holnapig.

Elővette vastag orvosi könyveit és azokat bujta, míg csak be nem esteledett. Akkor tüzet rakatott s oda ült a kályha mellé, hogy megdermedt tagjait fölmelegítse.

A kályha tüzeinek lobogó fénye az ajtó nyílásai mellett kikislótt vígan remegő fénynyelvontába be a komor sötétbe burkolt szobát. Regző fénye ott inceskedett a szoba padlóján, a falon és btorokon.

Zsolnai Béla szórakozottan nézte a tüzfény zavaros játékát, miközben folyton azon tűnődött, hogy mai rosszullétét mi idézhette elő. Mert hogy beteg, azt annál jobban érezte, mentől jobban figyelte szervezetének működését. Így egyedül magára hagyatva ebben a

kis faluban, gyakran foglalkozott egészségi állapotával. Különösen az utóbbi hetek ködös, csepegős napjain, mikor a napnak jó részét egyedül töltötte, úgy találta, hogy szervezetét valami lapangó betegség támadta meg. Soha sem volt erős ember, de betegnek csak ebben az eldugott faluban érezte magát.

Már hetek óta keresi a baj fészket, de hasztalan, mert oly komplikált tüneteket észlelt magán, melyeknek diagnózisát megállapítani nem tudta, — nem merete!

Keserű panaszban tört ki, hogy az egész orvosi tudomány csak tapogatózás, s hogy csak akkor veszi észre az orvos, milyen keveset tud, mikor önmagát vagy a szívéhez közel állókat akarja meggyógyítani. Majd önmagára haragudott, hogy egyetemi éveit nem használta fel még lelkiismeretesebben s nem szerzett még több gyakorlatot, mielőtt ebbe a faluba kör-orvosnak megválasztották.

A saját betegsége elvette minden önbizalmát és félt ha beteghez hívták. Meg volt győződve, hogy bünt követ el, mikor kezdteljes tudásával a mások gyógyítására vállalkozik. Nem egyszer beleegyezett, hogy a vén paraszasszonyok által javasolt teákkal s más házi szerekkel gyógykezeljék betegeit, s ha nem féltette volna orvosi tekintélyét, úgy bizonyonnyal ezektől a tudós asszonyoktól saját betegségeire is kért volna orvosságot.

Az utóbbi hetekben mindég jobban előtérbe lépett saját betegsége. A sáros őszi napok a szobába szorították, s magányának unalmát csak fokozta a borongós idő. Mindég önmagával s egészségi állapotával foglalkozott.

A mai napon már szinte elviselhetetlen volt egészségi állapota. Kora délután már haza

Mai lapunk 10 oldal

fognak figyelembe vétetni és a szerint fog elbíráltatni a kormány törekvése.

Ebben ezt tudva, e provizoriummal aligha van megoldva a kezdet nehézsége. A kormány kiegyezési törekvéseit sőtét homály fedi, mi a szándéka? — nem tudja senki. Ha az ország érdekeit az új kiegyezési tárgyalásokban nem fogja tudni megvédeni, úgy előre láthatólag a jövő évben sem lesz a kiegyezés kérdése véglegesen megoldva s ez esetben szükségünk lesz még egy újabb provizoriumra.

A seregélyesi bíró.

Nagy háborúságban vannak a seregélyesiek. A háborúság oka a seregélyesi bíró, a ki ugy-látszik egy némely dolgával ugyancsak részol-gált arra, hogy a község lakossága elégedetlen legyen hivatalos működésével.

Bödö Istvánnak hívják a seregélyesi bírót, a ki a panasz szerint nem tartja elég lelkiismeretesen szeme előtt az enyém, tied, övé — fogalmait s több rendbeli visszaéléssel károsította, illetve szándékozott megkárosítani a községet s a községnek egyes lakosát.

Megtette azt, hogy a ménlovaktól megmaradt 120 kiló zabot Csanádi Jánossal elvették a község házáról és saját céljaikra fölhasználták. Ugyancsak Bödö István bíró elkövette azt a bíróhoz nem illő dolgot, hogy június hó végén egy sötét éjszaka a község meszéből három lóitól pitlivel és egy tűzfeskendőhöz használatos vászonvödörrel elvitetett saját lakásába, hogy azt ugyancsak saját céljaira használja fel. De tanuk igazolják azt is, hogy Bödö István bíró a község tulajdonát képező szénre sem ügyélt fel kellő lelkiismeretességgel, de sőt megengedte bizonyos egyéneknek, hogy abból a maguk részére elhordhassanak. Így aztán Seregélyesen a bíró egyik-másik intimusa alaposan harácsolta a község szénét s a bíró pártfogása mellett igen olcsó módon tüzelhetett.

jött, de szorgos kutatása dacára sem tudta a diagnozist megállapítani. Orvosi könyveiben kereste a segítséget betegségének megállapításához. Sok betegség körképében vélte saját baját felismerni, végtére annyira összezavarodtak előtte az egyes betegségekről elolvasottak, hogy elke-seredetlen fejezte be kutatását, a nélkül, hogy credmnyre jutott volna.

Mikor egészen beesteledett a lámpa világa mellett ismét folytatta orvosi könyveinek olvasását s csak akkor hagyta abba a kutatást, midőn már szemei egészen kimerültek az olvasásban.

A könyvet úgy hagyta kinyitva asztalán azzal a szándékkal, hogy másnap reggel folytatja kutatását. Eppen a hátgerincz sorvadás tüneteinek olvasásával fejezte be kutatását.

Az álom nehezen jött szemére. Felizgatott, beteges képzelődése folytonosan szervezetének rendellenes működését kísérte figyelemmel. Dereka megfájt az üléstől s térdeiben a nap izgalmi folytán erős fájdalmat érzett. Ez éppen elég volt, hogy lassanként érezze lábainban azt a ciklikázó fájdalmat is, mely a hátgerinczsorvadásnak tünete. Jöttek aztán sorra a többi kórtünetek, s a fiatal orvos pár órai hánykolódás után felkelt világos tudatával annak, hogy hátgerincz sorvadása van.

Sáppadtan, majdnem lélekvesztetten olvasta el újra és újra, a mit orvosi könyvei e rettenetes betegség-kórtüneteiről írnak. Érezni vélte most már az elsődleges jelek mindenikét. Mikor befejezte az olvasást, kétségkétségében nyugodcselve fektött újra vissza ágyába.

Érezte, hogy nincs melegség számára. Csak idő kérdése, hogy a gyilkos kór mikor öli el utolsó gyökerét is életfájának. És eddig

Semmi sem jellemzi azonban Bödö István községi bíró panamális hajlamát, mint az alábbi tanuk által igazolt eset.

A nyári hagyományok alkalmával a 68-ik gyalogezred egyik főhadnagya 8 előfogatot rendelt Bödö községi bírónál. Ez előfogatok kétszeri fuvarjáért mintegy 20—22 frt összeget adott át Bödö bírónak az előfogatosok között leendő kifizetés végett. A fuvardijának a községi bíró kezéhez történt lefizetéséről egyuttal értesítette az előfogatosokat is. — Mikor azonban az előfogatosok jelentkeztek a községi bírónál pénzükéért, az elutasította őket kijelentve, hogy nála nincsen az ő fuvarjuk, keressék a főhadnagyon. Az egyik előfogatos azonban szerencséjére megtudta, hogy az illető főhadnagy éppen az időben a seregélyesi vasuti állomáson tartózkodik, sietve felkereste őt s elpanaszolta, hogy a bíró tagadja, mintha a fuvardijakat neki átadta volna. A főhadnagy azonnal a község házára ment, és Bödö bírót megkérdezte, hogy miért nem fizeti ki az előfogatosokat.

— Hát csak azért nem, mert nem kaptam erre pénzt senkitől — válaszolta vakmerően Bödö bíró a főhadnagynak.

— Nem adtam én magának oda az előfogatok díját? — kérdezte e vakmerőségen felháborodva a főhadnagy.

— Nem! — válaszolta konok nyugalommal Bödö.

A főhadnagy máhaja szerencsére még Seregélyesen volt. Azonnal elment és kikereszte irományai közül Bödö bíró nyugtáját, melyben elismeri, hogy tőle átvette az előfogatok díját. A nyugtával fölkereste Bödö bírót és felmutatta neki.

— Hát ez nem a maga írása, nem a maga nyugtája arról, hogy az előfogatok díját magának kifizettem? — kérdezte ingerülten a főhadnagy.

Bödö István bíró nagy figyelemmel vizsgál-gatta a nyugtát s miután annak valódiságát elta-gadni már nem merte, azt válaszolta:

a megváltásig, mily hosszú sora volt még le-festve orvosi könyveiben a kinszenvedéseknek! A rémülettel majdnem megdermedve fe-kiüdt ágyában, mignem reggel felé elnyomta az álom.

Másnap súlyos betegségének tudatában, még gyöngébbnek, még betegébbnek érezte magát. Rendelni akart magának valami orvos-ságot, majd meggondolta magát s elhatározta, hogy a járás székelyén levő idősebb s több praxissal bíró kollégáját fogja fölkeríteni, hogy gyógykezelje.

Másnap elutazott a járás székelyére. Vendégei között vidám poharazás mellett találta kartsársát. Nagyon kellemetlenül érintette a lármas fogadás, a vidám hangulat, melylyel fogadták. Az ő sötét, kietlen lelki-állapotával nagyon ríktó ellentétben állott ez a vidám hangulat.

Maguk közé akarták ültetni, de ő erélye-sen tiltakozott. Betegségét említette s kérte kollégáját vizsgálni meg.

Mikor visszavonultak a rendelő szobába, az öreg, egészséges színű orvos, vidáman meg-veregette vállát.

— Na, kedves Zsolna mi baja van? — Egy kissé sáppadt s kimerültnék látszik ugyan, de hibetőlég nincs komolyabb baja?

Ez a tréfás könyved hang, s ezek a köz-napias szavak, melyeket ő is használni szokott ismerős betegeivel szemben, bizalmatlanabb tették.

Hát olyan ostoba embernek nézi őt is kollégája mint a többi beteget?

Elmondotta részletesen mindazon tüneteket, melyeket érezni vél, anélkül azonban, hogy elmondotta volna gyanuját, hogy beteg-ségét hátgerincz sorvadásnak véli.

— Hát biz ez úgy látszik, csakugyan az én irásom és a pénzt valóban át kellett vennem, de há, már elfelejtettem róla.

Igy jutottak a seregélyesi előfogatosok fuvarjukhoz, a mely kicsibe múlt, hogy a feledeksény bíró zsebében nem maradt.

Seregélyes község képviselőtestülete e visszaéléseket Bödö bíró szemére lobbantotta, a ki ez alapon, hogy a vibart elkerülje, tegyelmi vizsgálatot kért maga ellen. A feyelmi viz-gálat nem terjeszkedett ki e panaszpontok min-denikére, mert ezek valódiságát minden esetben tanuk igazolják, s így megtörtént, hogy Bödö István bíró a székesfejérvári fűszolgabíró-ság felmentette, de sőt Csikós Nagy István községi szolgát, a ki egynémely viselt dolgait a községi bírónak igazlelkűen bevallotta, szolgálatából elbocsátotta.

A seregélyesi képviselőtestület 17 tagja azonban Kenesey Gyula székesfejérvári ügyvéd útján megfelebbezte az ügyet Huszár Ágoston alispánhoz. A felebbeszésben egész új adatok is vannak felsorolva, a melyek a fűszolgabírói határozat alapját nem képezte s így valószínű, hogy a megye alispánja rövid idő alatt meg-vizsgálja ez ügyet s ía a felsorolt tények való-disága beigazoltatik, el fogja állásától mozdítani Bödö István bírót.

Mindenesetre nem csak Seregélyes község érdeke, de Fejérvármegye eddig sértetlen tisz-tessége is megkívánja, hogy ez ügyben a leg-szigorubb vizsgálat indíttassék és az ilyenmü panamális törekvések szigoruan megtoroltas-sanak.

Kívánatos azonban, hogy Seregélyes kö-zség lakossága nyugodtan várja be az alispán döntését, mivel a zavar fokozása nem válhat a közérdek hasznára. Bizzanak Huszár Ágoston alispán kiváló igazságszeretében s legyének meggyőződve, hogy ha igazak a felsorolt vádak, Bödö István nem sokáig lesz Seregélyes község bírája.

Addig azonban legyen nyugalom és béke!

Az öreg orvos nevetett, azután megvere-gette a vállát.

Sokat dolgozik kedves kolléga ur. Ugy látszik tulságos lelkiismeretes betegeivel szem-ben. Kevesebb munka, több nyugalom és főleg több szórakozás, azután nem lesz semmi baja!

Kellettlenül ő is részt vett az öreg orvos nevetésében, de már a meghívást, hogy mula-tozásukban részt vegyen, határozotta vissza-utasította.

Mikor eltávozott kollégájától, még kietle-nebbnek tünt fel előtte az élet, mint azelőtt.

Hiszen, ha még orvostársával szemben is ilyen felületes és könnyelmü egy orvos, hogyan bánhat azzal a számtalan szerencsétlen beteg-gel, a ki bizalommal fordul hozzá nehéz bajával. Nincsen ezekben az emberekben lelkiismeret és nincsen szív.

Még napok mulva is előtte volt a vidám társaságban mulató kollégája, boros fölhevült arca s hallani vélte nevető hangját, a mikor azt a tanácsot adta neki, hogy főképpen sokat szórakozzék. Eppen olyan felháborító kegyet-lenségnek tartotta kollégájának biztatását, mint a halálra ítélték siralomházában való mulatta-tását. Azt mondja kacagva neki: „Mulass, mert ugy is rövid idő mulva meghalsz!” A helyett, hogy részvevőleg lehajolna a szenvedőhöz és igyekeznék kétségbeesését mérsékelni. ezzel a biztatással gyorsítja futását a más-világ felé.

Tudta, hogy baja gyógyíthatatlan! Az örlő szu munkáját, — azt mondják könyvei, — nem lehet feltartóztatni.

A tél ebben a sivár lelki hangulatban találta és a hosszú téli éjszakák rettenő tépe-lődéseit nem enyhítette semmisen. Lassankint

HIREK.

— Az új főkapitány. Mindenki tudta s így nem megy valami nagy meglepetés számba, hogy a főispán Reé István volt árvaszéki ülnököt, legutóbb helyettes főkapitányt nevezte ki Székesfejérvár rendőrfőkapitányává. Mint már többször is megirtuk Reé István szorgalmas, becsületes tisztviselő, a ki ezenkívül rokonszenves egyéniség is. Helyettes főkapitányi működése alatt nem tudott ugyan kiváló eredményeket elérni. Ezt azonban nem írjuk egészen az ő rovására. Rettenetesen elzúllott hivatalba lépett, a hol nem volt semmi rend, semmi fegyelem. A rendőrség személyzete egy-két ember kivételével megbizhatatlan, vagy kitanítás hiányában teljesen használhatatlan alakokból állott. Ilyen hivatal élén egy félév alatt sok eredményt, elismerjünk, nem lehet elérni, másrészt azonban bizonyos, hogy több eréllyel mégis megnyugtatóvá lehetett volna tenni a helyzetet. Reé gyakran megmutatta, hogy sok jó akarat van benne, de e jóakarat igen gyakran hajótörést szenvedett részben azért, mert nem állott a kivitelben rendelkezésére elég erő, részben pedig mivel Reé nélkülözi a férfias erélynek azt a mértékét, a melyet új hivatalában nem nélkülözhet. Baj az is, hogy a rendőrség városunkban nélkülözi a tekintélyt, a melynek alapja a Seidel-korszak büneiben keresendő. Az új főkapitány kinevezése ma érkezett a városokhoz, a hol a tisztviselői kar már a délelőtti órákban gratulált Reének kinevezéséhez. A mi üdvözlésünkhöz azt a jókívánságot csatoljunk, hogy új hivatala segítse őt mielőbb megtalálni az eddig nélkülözött erélyt, a mely karöltve az új főkapitány ismert jóindulatával áldásossá válhat a város jövőjére.

— Pályázat. Müller Lipót nyugdíjaztatása folytán megüresedett *téli* kántor-tanítói állomásra folyó évi november 18-iki határnappal pályázat hirdettetik. Az állomással egybekötött évi jövedelem 832 frt. Pályázni kívánó képesített tanfériak kellően felszerelt folyamodvá-

nyaitak folyó évi november 16-ig a kerületi esepes-tanfélélyelőhöz benyújtani a pályázat napján s Tétényben személyesen megjelenni tartoznak.

— Városunk virilistái. Székesfejérvár szab. kir. város legtöbb adót fizetőinek névjegyzékét f. hó 21-én állította össze az igazoló választmány. A kiknek nevei *cursiv* betűkkel van szedve, azoknak adója képesítés alapján kétszeresen számítatott: Karl József 2489 frt 14 kr., Herczeg Ignác 1638 frt 76 kr., dr. Veisz Sándor 1450 frt 80 kr., Piski László 1362 frt 50 kr., Szelke Kristóf 1246 frt 24 kr., Madaras Lipót 1243 frt 70 kr., Havranek János 1039 frt 32 kr., *Ajedeky* Adolf 1007 frt 26 kr., *Balogh* Lukács 898 frt 50 kr., dr. *Eder* József 874 frt 40 kr., *Tóth* Artur 837 frt 38 kr., dr. *Szendefy* József 804 frt 94 kr., Bierbauer János 783 frt 94 kr., Langraf Gábor 772 frt 51 kr., Reinitz Lipót 771 frt 87 kr., Rechnitzer Soma 743 frt 60 kr., *Farkasdy* Dezső 726 frt 90 kr., dr. *Szabady* József 659 frt 20 kr., dr. *Saára* Gyula 651 frt 26 kr., *Lörincze* Elek 650 frt, ifj. *Eisenbarth* Ágoston 650 frt, Töltényi Antal 642 frt, Reichard Mór 641 frt, Vaimár Ferenc 624 frt, Peuser Frigyes 616 frt, Say István 607 frt, Karl István 592 frt, Embecht József 578 frt, Kaltenecker Márton 570 frt, dr. *Fanta* Adolf 564 frt 54 kr., Schlamadinger Antal 535 frt, Veisz Károly 532 frt, Mann József 524 frt, Flits Miklós 516 frt, Deutsch Ignác 501 frt, Mith Ferenc 498 frt, dr. *Kövesy* István 483 frt, Galambos István 479 frt, Almásy Ferenc 469 frt, Tóth Aladár 468 frt, *Tremkó* József 455 frt, dr. *Árókay* Antal 451 frt, Lichtnekert Antal 443 frt, Pollák Ármin 441 frt, Schlamadinger Alajos 439 frt, Hellensteiner Imre 437 frt, *Gánóczy* Flóris 426 frt, Fekete József 406 frt, id. Fűster Imre 402 frt, Say Ferenc 394 frt.

— A mai utczavilágítás kellenei. Egyre-másra érkeznek a panaszok világító társulatunk különböző visszaéléseiről. Tegnap két köölaj-lámpát hoztak be a rendőrséghez. Akkor vették őket le a lámpaduczról, mikor már égniök

néha bólogatott, helybenhagyólag fejével, mintha az általa felsorolt fájdalomokról tudomással bírna. Megkérdezte azután, minő életmódot folytatott s hogy jelenlegi orvosán kívül gyógykezelte-e valaki?

— És mikor e kérdésekre is megadta a kívánt felvilágosítást, a tanár leült íróasztalához, hogy vidéki kártársának megírja a diagnózist.

Zsolnai körül forgott a rendelő-szoba. Egy állott ott a szoba közepén, mint a bűnös, ki bírójának ítéletét várja. Tudta, hogy ott abban a levélben meg lesz írva a diagnózis; az igazi, a kétségbevonhatatlan. A kérdésekből s a tanár komoly magaviseletéből sejtette, hogy ott, abban a levélben, a diagnózisban halálos ítélete lesz megírva.

— Csak pár sor volt, a mit a tanár a papírra vetett, melyet borítékba zárva s megzimezve átadott Zsolnának.

— Kérem, adja át e levelet Zsolna orvos urnak. E levélben értesitem őt a betegség mi-benlétéről s a gyógykezelésre megadom utasításaimat.

A keze remegett, mikor átvette a levelet. A torka egészen kiszáradt az izgatottságtól s nem tudta megállani, hogy meg ne kérdezze:

— Veszélyes a baj?

— Nem!

Egy pillanatig várt, hogy lélegzetet vegyen, azután újból megszólalt:

— Meggyógyulhatok?

A mint szemével rámeredt a tanár arcára látta, hogy annak ajkakörül e kérdés hallatára, — úgy tetszett neki — alig észrevehető, szomorú mosoly jelent meg.

— Meggyógyul, biztosan meggyógyul. Csak kövesse pontosan orvosának kiadott utasításaimat.

— Dömötöri vásár. Szokatlanul szép idővel köszönt be az idén a dömötöri vásár. Ha így marad az idő, akkor nem fog esni, az bizonyos, pedig emberemlékezet óta vagy fogva-czogató hidegben, vagy esős szücs időben folyt le a dömötörnapi vásár. A szücs-mesteremberek ugyan nem örülnek a napos időnek, mert az a bunda-vásárt egy kicsit megromtja, más különben a vásár elég élénknek ígérkezik.

— Megkerült betörő. *Mesterházi* Károly gróf *Thun* József cs. és kir. 12-ik (báró Gáger) dsidásrezdbeli tisztihelyettes inasa f. hó 20-án gazdája távollétében annak íróasztalát felverte, abból 10 frt 12 kr. készpénzt, munkakönyvét kivette, összepakolt még egy csomó ruhaféléket s azokkal észrevétlenül megugrott. Elment *Veszprémbe*, ott a korona-vendéglőbe szállt, de nem maradt ott sokáig, mert tegnap a ruhaféléket hátrahagyva, gyalogosan megindult Székesfejérvár felé. Tegnap este fogta el a budai-uton *Molnár* Lajos rendőr, midőn egy őrmesterrel beszélgetett. Ügyét áttették a kir. törvény-székhez.

— Berekedt kintorna. A kintornák fülbántó zaja elhallgatott városunkban. Volt idő, mikor négy ilyen klimperező szerzszám rontotta a polgárok étvágyát. Kettő volt a *Rongcs* József, kettő feleségé, aki szül. *Kúka* Éva. Ezek fiatal, dologkerülő síhedereket fogadtak fel, s azokkal muzsikáltak városszerte. Mivel ezek a „nagyreményű” verlis csemetek nem respek-

A tanár meghajtotta magát jeléül, hogy a fogadást befejezte s ő száz egymásra torlódo kérdést visszafogtva, kénytelen volt eltávozni. Alig ért a lépcsőházba, felakarta szakítani a borítékot, de aztán zsebébe rejtette érintetlenül. Eszébe jutott, hogy még szálláthatná a tanár. Az utczán szándékozott a levél tartalmával megismerkedni.

— Lenn az utczán sokan jártak s ő izgatottságában még nagyobbak látta a tolongást és rossz előérzete által is győtorve elhalasztotta ismét a levéolvassását, míg a szállóháza ér. Ott háborítlanabban olvashatja majd el.

Nagy sietve indult el a járdán a szállóháza felé. Mintha égette volna zsebet az a levél, egy rohant vele végig az uton. Tul fokozott izgatottsága azonban csakhamar megállani kényszerítette. Tüdeje szakadozottan vette a lélegzetet s ő szédülő aggyal támaszkodott a járdás szélén álló lámpa oszlopához.

Mikor kissé magához tért, csendesebb léptekkel folytatta útját, mert eszébe jutott, hogy takarékoskodni kell erejével.

Szobájába érve, fáradtan dőlt a székre s kezébe vette a levelet, hogy főlhontsa. Ebben az elhatározott pillanatban valami kétségbeesett félelem vett rajta erőt.

Mikor odahaza kieszelte ezt a tervet, mely őt kétségbevonhatatlan diagnózissal megismerteti, nem gondolta meg, hogy ezzel megfosztja önmagát az utolsó reményről — a családás lehetőségétől.

Mit fog tenni, ha a tudós orvos is azt írja, hogy valóban hátegerincz sorvadásban szenved.

Rettenetes volt azt még el is gondolni, hogy ennek biztos tudatával tovább is éljen.

tálva a tanácsot *údvös* határozatai hozásában, elég gyakran állították meg kétkerekű, zöld posztós aipládijukat a városház ablakai előtt is, és egykedvűen játszották végig, nem valami változatos programjukat. Persze, nem tudták a jámborok, hogy ezáltal ugyancsak elhanyagolták a szerencsésüket. A tanács július 30-án Ronyeczeket egyszerűen eltiltotta a kintornázástól. Ronyeczné azonban nem egykönnyen nyugodott bele a tanács határozatába. Mivel könyörgéssel nem tudta meglágyítani a városatyák szívét, megfélembreztette a belügyminiszteriumnál. A miniszter ítélete azonban nagyon soká jött, Ronyeczné nem győzte bevárni, sutyombya utnak indította a mozgó kintornákat és ismét muzsikáltatott az utcákon. Megint csak elvetődtek a városház előtti térre, megint csak elhúzták nótáikat; a tanács és a rendőrség szemet hunyt ezuttal és nem igyekezett érvényt szerezni az előbbi rendeletnek. Végre tegnap megérkezett a miniszter ítélete, mely a tanács határozatát hagyta helyben. Ronyeczek a lesújtó hirre összeszedték sátorfáikat, a négy kintornát s eltávoztak városunkból. Jelenleg egy helybeli kintornásnak van engedélye, Hajas Lászlónak, a ki testi hibája folytán más munkára képtelen.

— Az aszfalt áldozata. Még el sem készült az aszfalt járda s már is szerzett magának áldozatot. Pedig még tél sincs, a mikor tudvalevőleg a sikamlós gyalogjárón többször esik szerencsétlenség. Vagy talán egyik sötét éjjelen valamely mámoros atyafi az utcákon tángoló gyermekébe botlott, vagy valamelyik aszfalt-kemenczébe ütközött? Nem! Világos nappal volt, midőn Makutyi Adám helybeli iparos mester elméjére örök éj borult. Szerencsétlenségét az okozta, hogy tegnap délután a Kórház-utcába ment sétálni. A fő-utczáról indult ki és pedig a püspökség melletti új aszfalt. Örömmel konstatalta, hogy az ültetőndők számára vasrácsoszáttal ellátott nyílásokat hagyták, tehát a közel jövőben pompás fasor fog itt díszelni. Azonban alig ért a püspöképület oldalfalának közepéig, midőn a járda megszűnt s kénytelen volt lelépni a sárba s nagy ügyyel-bajjal átbukdácsolni az utca másik oldalára, hol egyik ismerősétől azt hallotta, hogy az aszfaltot nem is szándékoznak tovább vezetni. Majd csak a jövő (?) esztendőben. A szerencsétlen Makutyi Adám az egész séta alatt azon törte fejét, hogy miért hagyták

abban felcoton a munkát. Ha már megkezdtek, miért nem folytatták legalább a legközelebbi utcasarokig? Vagy egyáltalában miért kezdték meg? A beavatott jó ismerős azt mondta: „Minek készítenék tovább?” Minek tovább? Hát miért csinálták eddig? És ha eddig szükséges a járda, miért nem volna szükséges tovább is? Ezen töprenkedett, gondolkodott tovább, mindinkább elmélyedve. És míg tudósírnak a végtelenség eszméjének kutatásába örültek bele, Makutyi Adám lelki világát az aszfalt-járdának vége rendítette meg, mely éppen olyan érthetetlen probléma, mint a végtelenség eszméje. Tegnap szállították be a városi közórházba. Szomorúan tanuságos ez az eset: figyelmeztetjük városunk polgárságát, hogy hasonló gondolatokkal ne foglalkozzanak, mert a városi tanács ama „büles” intézkedése még a legkövetkezőben berendezett gyűlést is megzavarhatja.

— Egy rendőr, két medve és egy csomó cigány. Ritka, mulatságos eset híréről hallottunk a napokban, melyben, mint az már természetzerű, rendőrségünknek is jutott szerep. Csütörtökön oláh medvetánczoltató emberek akartak letelepedni a város területén. Három ember, egy asszony, két medve, egy ló és egy rozoga szekér képezték a kisdarabot. Szerencsétlenül választották meg azonban tanyájuknak helyét, mert közel üde vetés zöldelt s a kibehezett paripa ugyancsak sűrűen pislogott arra felé. Ezt észrevéve Mihályi Imre főcsőz, felszólította az ismerős vendégeket, hogy szedjék fel sátorfáikat s vonuljanak a cigánytelepre. Ez azonban nem volt inyükre a medvék embereknek. felelteni kezdtek s végül rá is támadtak Mihályira, egyik egy kötőfékkel tapogatta, a másik ingujjra ment s végre is alaposan helybenhagyták volna, ha egynéhány arra kóborló oláh cigány ki nem szabadítja a medvék karmai közül. Így álltak nemes boszut a cigányok rettegett ellen-águkon, a főcsőzön. Mivel Mihályi nem tudott a medvék emberekkel birni, a cigányokat kérte fel (oh fátum!), hogy segítsék őket a városházára kíséren. S a törvénysek előtt jól ismert kóbor cigányok hősiesen kísérték a két medvét, egy asszonyt és három embert a főcsőzsel egyetemben a városházához.

Mikor a vegyes csapat beállított a főkapitányhoz — elől mentek a medvék — Réé István felette meghökkent, különösen zsenirozta 'az egyik maczkó, melyeknek az orralyukából már kiszakadt a karika' s a láncz könnyedén a nyakára volt tekerve. Kartára is fogta hát a kihallgatást s mivel medvék számára még nem készítették tömlőcőt, ismét csak a cigányok őrízetere és oltalmára bízta őket s meghagyta, hogy másnap távozzanak a város határából. A medvés emberek tehát a cigánytelepre kerültek s a cigányok örködték felettük egész reggelig, s mikor a rendőrök kimentek hozzájuk, hogy kitoloncolják őket, már csak hült helyük volt. Ime az annyit ócsárolt cigánynépség lefőzte a rendőrségünket. Azt hallottuk, hogy Réé István rendőrfőkapitány, mivel embereivel nem képes a kóbor kutyák garázdálkodásait megakadályozni, a cigányokhoz fog folyamodni. Mikor azután azok a kutyákat megregulázták, a komodorokkal fogja a cigányokat ránczba szedni. A mikor így rend lesz Titipu városában, vigan énekelheti az új főkapitány is a jeles Mikádó dalát:

„Mert ezélem az nekem
s tovább nem tärhetem
Mikádó bírói úrnak
Rend kell, hogy legyen!”

— Tímeges mérgezés. Az *Agordat* nevű gőzösön, a mely 1500 kiveandorlóval volt utban, Genuatói Brazília felé, *háromszázhuszonöt* utas betegegett meg mérgezés tünetek között. Ezideig nem tudták megállapítani, hogy a rossz szul ónozott rézedények okozták-e a bajt, a melyekben a táplálékot főzték az utasoknak, vagy pedig büntény esete foreg-e fenn? Sok súlyos beteg van ugyan a megmérgezett utasok között, de egyiknek az állapota sem reménytelen.

— Egy kis nézeteltérés. Folyó hó 14-én este 6 és 7 óra között öt legény ment végig Falu-Bathányi egyik utcáján, hangos beszélgetés közt. Valami érdekes tárgyról beszélgethettek, mert mindegyikükük élénken részt vett a vitában. Mire az utca vége felé közelédtek, már kifogytak az argumentumokból és ököllet akartak súlyt adni állításainak. A csoport két pártra szakadt és egyszerre kész

Pedig a tanár magaviselete kétségtelemné tették előtte, hogy a rettentő betegséget felismerte.

Annak a biztatásnak, hogy nem veszélyes a betegsége s hogy meggyógyulhat, semmi értéket nem tulajdonított. Tudta, hogy hasonló helyzetben ő sem mondott volna mást.

Az is eszébe jutott, hogy alig pár sort irt a tanár a levelebe s neki mégis azt mondta, hogy nem csak a diagnózis, de a gyógykezelést is megírta. Ez is ámitás! Hisz azt pár sorban nem lehet megírni! De meg lehet azt írni: „Hátgerinczsorvadás. Gyógyíthatatlan!”

Sívár, reménytelen tekintettel nézte a levelet.

Eszébe jutott, hogy mennyire reménynyel indult neki az életnek, milyen szorgalommal igyekezett pályáján előre haladni. Nem is élt eddig, csak dolgozott s most mikor küzdelmeinek jutalmát akarná élvezni, a kérielhetetlen végzet utját állja s kiközösíti az élők sorából.

Ebben a reménytelen hangulatban, vágyat érzett, hogy erőszakosan véget vessen életének. Hiszen ezzel a betegséggel ugy is csak örökös kínokra van kilátása. Nem enged az egy napnyi pihenőt sem, elrágja a szervezet élet-eréjét, de nem dönti le magát az embert. Mint a kiszáradt fát a lassu korhadás pusztítja el, ugy fog ő is éveken át közeledni lassan, az élet élvezetere képtelenül, a sir felé.

De a mikor határozottabb alakot öltött az öngyilkosság gondolata, sötét tervezettségét hirtelen megszakította az anyjára való emlékezés.

Nem, neki nem volt szabad kitérni a szenvedések elől, nem volt szabad halálosan megszorítani azt a szegény özvegy asszonyt, a kinek élete alkonyán ő az egyedüli öröme. Az

ő halálával kitépné annak a hervadó virágnak utolsó gyökerét is, mely a földhöz köti.

Kétségbeesetten gondolta el, hogy neki még halálba sem lehet menekülni, be kell várnia, míg az a kor, magától lassan tereli az enyészet felé.

Szomorúan nézte az asztalon fekvő levelet, de felbontani nem merte.

A harag és félelem vegyes érzésével kapta kezébe a levelet. Elakarta apró darabokra szakgatni, de az utolsó pillanatban mást gondolt.

Elzárta bördöndjébe azt a rettenetes levelet, a mely halálos ítéletét rejtete magában, aztán utrakészül s a legközelebbi vonattal hazautazott.

Az egész hosszú utat borzasztó kétségbeesés között tette meg. Mindég az a levél járt az eszébe s látogatása a tanárnál, a melynek kétségbeeső emléke folyton kísértette. Gondolatai akár merre kalandoztak, mindig visszavert arra a kétségbeeső gondolatra, hogy számára nincs mentés, el kell pusztulnia.

A vonatszakaszban egy család több tagja utazott vele, közöttük egy javakorbéli férfi. Vigan fesztelenül társalogtak, egy cseppet sem zavartatva magukat az ő hallgató szomorúsága által. Beszéltek vidám mulatságokról, majd tereltek minden felét a jövőre tiz, husz évre előre.

Zsolnát rendkívül ingerelte ez a beszéd. Megfejtethetetlen volt előtte, hogy itt közvetlen közelében, hogyan beszélgethetnek ilyen vidáman az emberek, mikor őt a halálra az elmulásra emlékezteti minden. Azt hitte mindenkinek tudnia kellene, hogy őt ma halálra ítélték, a mely halálos ítéletet könyörtelenül fogja

végrehajtani egy rettenets betegséget őt — tiz év múlva. És a hátralevő napjai is csak szenvedés nyomorúsággal lesz telve, s neki ezután már mindég csak a halállal kell foglalkoznia, ezzel a gondolattal kell megbarátkoznia. És mig neki hangosan örülni sem szabad soha, addig ezek az emberek itt közvetlen közelében előre terveznek tiz-husz évre, örülnék előre a távol jövőben levő boldog napoknak.

Megnézte a tervezettő férfit. Piros arcu, egészséges tekintetű ember volt. Irigylte tőle ezt az egészséget. Igaz van! Az ilyen egészséggel bár mintegy husz évvel idősebb mint ő, mégis jogosan tervezhet előre. Elélhet nem csak husz, de negyven évig is. — De meg is ütheti a guta holnap, avagy még ma is, — gondolta hozzá bizonyos kárörömmel.

Aztán behunyta a szemét s ugy kinlódott tovább abban a rettenetes tudatban, hogy az ő számára nincs mentés, hogy neki borzasztó szenvedések közben rövid idő alatt meg kell halnia.

— Meghalok, meg kell halnom! — száladgált agyán számtalanszor a gondolat, a mely közel vitte őt az örütséghöz.

Igy ért haza.

Óthon ismét sokáig tünődött a levélen.

Mit tegyen vele? — Elégsse — vagy elolvassa?

Sem el nem égette, sem el nem olvasta. Elzárta jól az egyik kis fiókba, aztán kiment a bokros udvarba s elhajította messze a kulcsot. Biztosítani akarta magát, hogy egy meggondolatlan pillanatban el ne olvashassa a levelet.

Ha már ilyen nyomorultan kell elpusztulnia, ám teljességük be végtete!

(Folytatása következik.)

volt a haroz. Szabó János bicskát rántott s azzal szürkálta meg Csuti Györgyöt. Csuti sem volt rest, két kére kapott egy görösös kocsis löcsöt s azt kólintotta néhányszor Szabó fejéhez. A többiek ököre mentek s mielőtt más instrumentumokhoz folyamodhattak volna, meglettek őket a csendőrök s bekisérték a kised társaságot a községházra. Fellemerték a viaszkodók közt még Csuti Józsefet, Rosz Józsefet és Rajkó Jánost. Szabó János, ki orvosi látleletet is vétetett fel, feljelentette társait a helybeli kir. ügyészségnél.

— **A közérkölciség filoxérai.** A sokat emlegetett Tiszlér Fánival szemben végre megtalálta rendőrségünk a módját, miképen kell elbánni. Közérkölciség elleni kihágás miatt 6 napi elzárásra ítélték. — Ime tehát mégis lehet Tiszlér Fáninak is parancsolni! Csak tessék ezután is szigoruan ügyelni reá s a legközelebbi visszaesés esetén 15 napra elítélni és szigoritva ismétetni a büntetést minden alkalommal s biztos lehet benne rendőrségünk, hogy még Tiszlér Fáni is megjavul. — Majd ellenőrizzük, hogy ez a hat nap mennyire használt neki! — Ugy látszik, hogy Reé István főkapitány ez irányban szigoruan készül eljárni, mert ugyancsak közérkölciség ellenes üzemek miatt Benes Lajosné a „Csillag” vendéglő bérloját 5 napi elzárásra, e vendéglő szobaleányát Sándor Teréz pedig 15 napi elzárásra ítélte. — Csak arra kérjük a főkapitányt, hogy ez irányban igyekezzék még tájékoztatni magát, mert a létszám még nem teljes a felsoroltakkal. Sajtson le kegyetlenül minden bűnösre, mert ezen a téren nagy hálára kötelezheti ie a város lakosságát.

— Az „Osztályorsjáték” — a lottógyűjtők és sorsjegyelárusítók pénzügyi szakorganuma, mely szakszerű czikkék mellett az országban forgalomban levő összes sorsjegyek húzásait is közli — fennállása óta mint nélkülözhetetlen utmutatója és oktatója, különösen azok részére bebizonyult, a kik a m. kir. szab. osztályorsjáték sorsjegyeinek elárúsításával foglalkoznak. Ezen hitűnösen szerkesztett lap utolsó számához mellékelve van a „gyorsnyeremény jegyzék” mintája, melyet az „Osztályorsjáték” előfizetői, a m. kir. szab. osztályorsjáték húzásai alatt és pedig már egy órával a megejtett húzás után naponta ingyen kapják. Nem csak az, hogy ezen lapra való előfizetés, minden más sorsolási tudósítót feleslegessé tesz, hanem az „Osztályorsjáték” előfizetői még azon kedvezményben is részesülnek, hogy a minden elárúsítóra nélkülözhetetlen nyereményjegyzéket ingyen kapják meg, mely nem előfizetői részéről be nem szereshető. Ezen lap előfizetési ára egy évre 3 frt, fél évre 2 frt Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V. Sas-utca 1. sz.

— **Kutyák.** Ismét ezek a szabadon garázdálkodó, apró (?) négylábú utonállók. Felette unalmas és bosszantó, hogy még mindig kell véltük foglalkozni. Pedig előbb-utóbb állandó rovatot kell nyitnunk az ebmarások számára. Sajnos, hogy mióta a rendőrfőkapitány kibocsátotta a kutyák tartására vonatkozó rendeletét, az ebmarások száma éppen nem csökken. A mint értesültünk, tegnap este 7 óra tájban Boros György tanonczot, a ki Krén Ignác vaskereskedőnél van alkalmazva, az apácza-utca 14. számú ház előtt egy fekete kutya a lábánál megharapta. A kisebb fajtájú kuvasz sem szájkosárral, sem adó-figyvel ellátva nem volt. Külső alakjáról s alattomos támadási modoráról ítélve beteg lehetett. — Felhívjuk ezen esetre a rendőrség figyelmét. — Nagyon elszomorító, hogy a rendőrfőkapitány rendeletét városunk közönsége semmibe sem veszi. Jól mondja egyik laptársunk, hogy az utcákon azokat a figyelmeztető lapokat lejobb kellett volna ragasztani, csak pár arasznyira a földtől, hogy a kisebb és nagyobb komondorok kényelmesen olvashassák, mert ha ők maguk nem respektálják a rendeletet, bizony a mi közönségünk kutyába sem veszi. Hát ilyen kevés intelligen-

ciával rendelkezik közönségünk, hogy oktanul közönyösen nézi az üdvös intézkedéseket? és rendőrségünk annyira tehetetlen, hogy nem képes rendeleteinek érvényt szerezni? Minek fog akkor hát érvényt szerezni? Valóban Mikádó birodalmába való állapotok. Kaczagnunk kellene felettük, ha nem volna mindez olyan nagyon is elszomorító. Rendőrségünk ereje holmi apró mopszli, pincsi, kuvasz-hadon, no meg az oláh cigány népségen török meg. Komikus, hogy mint fogja fel közönségünk a kibocsátott tilalmat. A napokban egy általánosan ismert előkelő uriember kereste fel a rendőrfőkapitányt s jelentette, hogy N. N. kutyáján nincs szájkosár. „Hát az ön kutyáján mért nincs szájkosár vagy póráz?” kérdezte a főkapitány. A dr. ur ugyanis a kutyájával jött a városházhoz. „Az én pincsim — felelte mintegy megbotránkozva — közel sem volt a vezetett ehhez.” Mivel a tilalom általánosságban szól, a lelkiismeretes feljelentés is megbírságotlalt. Azonban nem mindig veti a véletlen a kapitány elé a tilalom ellen vétőket. A karcsu vizslák s a lomposzró nagy komondorok ép olyan egykedvűen bűzörögnek az utcákon, mint ez előtt, ott sütkéreznek a kapuk küszöbénél, keresztbe fektetett lábaikra nyujtják kosármentes állukat s angol flegmával mustarálják a járdakélot. Vitéz rendőreink messze elkerülnek, midőn egy ilyen önértetében sértett ébet megpillantanak s világrt nem vetnének feléjük haragos tekintet.

— **Fogbetegek figyelmébe.** A nemrég előfordult sajnós esemény következtében, hogy egy szabad-battyáni földmives borbélyllyal huzatta ki fogát, ki szakértelem hiányában az álkapasát eltörte, mire folytan a szerencsétlen ember meghalt — **D. Ritscher Zsigmond, helybeli fogorvos (Sas-utca 18. sz. Tóth Arthur-féle ház.)** kedvező alkalmat nyújt a szegényebb sorsu osztályának, hogy egy beteg fogat egy koronáért huz, miáltal egyben azt a célt is akarja elérni, hogy ezen szegényebb osztályának is módjában legyen, beteg fogait szakavatott fogorvossal kihuztatni, esetleg gyógykezeltetni

— **Óriási választékok érkeztek a legdivatosabb női divatkelmek, téli felöltők, gallérok, futó- és nagyszőnyegek, minden egyes czikk eredeti gyári árért lesz árusítva Deutsch Manó és fia divatruházában.**

— **Egyházi szerek, zászlók, miseruhák, keresztuti- és oltárképek, csillárok, kegytárgyak, képek és könyvek beszerzésére ajánljuk Szűts és társa, a bibornok-érseki és Magyarország hercegprímásának udvari szállítói. Budape ten, IV., Kossuth Lajos-utca.**

Helyreigazítás.

— Karczolat. —

Hiába! A ki nagy csizmában indul járatan utnak, hamar megbottlik. Szakasztott így jártam én is, beleestem a csávéba, agyoncsáfoltak, elannyira, hogy szellemei porczikám ki se látszanak a fáslikból, melyekben nyilatkozati ütések után takaratom sebeimet. No de hát azért én se nem nyöszörgök, se nem nyilatkozom, hanem csak egyik kimarjult bókámát igazitom helyre, mert tévesen lépett. Miről is akarok én beszélni? mit is kell nekem helyreigazítani? Ja! igen! A tanító értekezlet lefolyását, melyet téves információk nyomán közöltünk, kell történelmi hűséggel elmondanom, hogy gáncs ne érhesen, mely szerint az igazság elé nem jó tükört tartottam. Aljljon tehát itt hű képe a mű bizalmi értekezletnek, a melynek története alapos kutatásom s utánjárásom eredménye.

Idő: jelenkor. Hely: Székesfejérvár (belvárosi elemi iskola). Főrendező: Szirbek József.

Egy vasárnap délelőttjén összejövének az ós királyi város tanítói, élükön Szirbek Józseffel, ki a nagy nap alkalmából föltette mellére a diszparteklit, melyre ékesen valóán himezve a következő szavak: *a papa kedvence*. A tanítók harcziás hangulatban fokossal kezökben, sietnek az értekezlet helyére, hol O. Varga Dániel korelnök várja az iskolaszéki elnök

húsára éhezöket. Az elnök is kicsipett s hogy tekintélyét növelje (pedig ugy is elég nagy), kabátja hátsó zsebébe zsebkendő helyett egy óriási kék abroszt dugott.

Elnök: Uraim! van szerencsém az értekezletet megnyitni.

— Mi meg majd az ajtót nyitjuk ki magának!

Elnök: Kikérem magannak a közbeszólást, az ajtót meg magam is ki tudom nyitni magannak. Ezennel megvonom magamtól a szót. Aláz'szolgája!!

Faképnél hagyta őket, mint az apostol az oláhokot. Óriási levertség. Ki legyen elnök? Eljen Pausch! — kiáltja Szirbek.

— Uraim! — jelenti ki Pausch — a dolog nagyon komoly, s ezért komoly elnökre van szükség, köszönöm a bizalmat, nem fogadhatom el az elnökséget!

— Eljen Pausch! — zugott Szirbek.

— No hát ha annyira erőltetnek — mondja meghatottan Pausch — engedek a *közbizalom* megnyilatkozásának s megnyitom az értekezletet s üdvözlöm az egybegyűlt kartárs urakat.

Uraim! Valahol olvastam, most ugyan nem jut eszembe hogy hol? Ejnye... hol is? Ha a fejemet levágják, akkor se tudom. Majd eszembe jut, addig is félórára felfüggesztem az értekezletet.

— Magaddal tedd azt! — kiáltják ingerülten.

— Aludjunk addig, míg az elnök urnak mondanivalója eszébe jut — indítványozza Velinszky.

Elnök: A tisztelt közbeszóló kartárs urat el-, ki- és rendreutasitom.

Miután az ítélet elhangzott, Velinszky fel- és megindulva kiindul.

— No, hát — folytatja Pausch — akárhol olvastam, de ugy van, hogy egy szövetfolytonossági hiányban szenvedő nadrágot csak egy akart a szabó meggyógyítani, hogy tüvel és ollóval ment neki. Erre a nadrág jajtáni kezdett, mire a szabó dühösen dobta le térdéről a lármázó kimondhatatlan és imigyen szólította meg: Ostoba jószág, hád hogyan reparáljalak meg, mikor akkora lyuk ásit rajtad? No hát így akarták meggyógyítani a mi iskoláitgyi bajainkat is. Van-e baj nálunk? A ki tud valamit, tartsa fel az ujját! (mind feltartják, kivéve Szirbeket). No hát, ugy-e mondtam, hogy csak kontárkodás az egész, valótlanság, rágalom és durvaság Eginától, a mit a »Napló«-ban ír, hiszen mi szaturuszi korszakot élünk! Ugy-e kartárs urak?

Szirbek egyhangulag ráhagyja.

Most pedig az ártatlanul meghurczoltaknak adjuk át elismerésünk és bizalmunk babérokoszoruját. Vegyük elő és vigyük el nekik!!

Almássy Ferencz szólásra jelentkezik. Halljuk! — harsogta Sváb. Mire egy gyengébb tartályu ablak kiesett ráamájából és darabokba tört. Halljuk — folytatja az incidentstól meg nem zavartatva — hogyan jön fúzfásipóli bonbardon hang, egérllyukból fákát tórdelo szélvihar?

Almássy Ferencz: Uraim! Én mint többszörös oklevélész, ugvimint: tornász, gazdász, szőlész, borász, szülész és bábász, több létező és létezendő tanfolyamok hallgatnoka, egy okos indítvánnyal lépek föl. A két meghurczolt tanferfiu nagyon szeretik egymást, mint az egyszeri gyerek a kis csikót (addig szeron-gatta nyakát örömben, míg a csikó megfuladt), azért hát én szétválasztani ohajtom a koszorú átadásának ünnepségét. Göbelnek most, Alaghinak pedig akkor, ha babérlevelek kellő mennyiségben találtnak. Indítványozom még azt is, hogy ha eddig nadrágzsebünkben mutattunk fűgét (az *édes bánásmód* viszonzása), most nyitlan mutassuk ki, a kinek kemény az ökle, ne féljen, hogy leütik!

Elnök: A tisztelt előttem szóló kartárs ur indítványát nem fogadjuk el, különösen a fűgmutatásra nézve majd más módozattal állunk elé. De hol vannak a babérokoszoruk?

Előhozunk egy szinehagyott puszpángkoszorut, ugyancsak fakó szalaggal, rajta ezen szavakkal: Göbel J. György érdemeinek — a székesfejérvári tanító-tüstület.

— Adjuk át mindjárt — indítványozza az elnök. Alföldi ur, vegye a nyakába és induljon előre az ünnepelthez. De oh balsors! Az ünnepelte nem volt hon található, ellilant a kipréselt bizalom koszoruja elől! Busan térnek vissza.

— Hol van Alaghi babérokoszoruja? — kérdi Pausch. Szeib elhalyványodik, Elnök észreveszi, magához inti és résztvevőleg kérdi: Mi bajod Pista?

— Ah, én szerencsétlen beteg vagyok, végem van és pedig éppen Alaghi koszorujától lettem rossz-szul. Jaj gyomrom, jaj! jaj! jaj!!!

— Beszélj — mondja most már szigorúan és rosszat gyánitva az elnök.

— Ah, tegnap... a »Fehér báránycs«-ban... őzderék... mellette mártás... benne babérlevelek... éhes voltam... a mártással lenyeltem... Jajj! végem van!

Szeib elesik, de kártársai karjaiba, azután az egyik padra lefektetik s betakarják legujabb havelokkjával.

Az elnök, tekintettel a szomorú incidensre, fölfüggeszti az értekezletet, míg az orvos megérkezik. Szeib gyenge hangon kérdi társait: Van-e nálatok szepsz? felelik: nincs! Elájultam már? Még nem — mondják karban. (Elájul.) Egyszer csak Verger kíséretében megérkezik Arokai, s megtapogatja a beteg ütérét. Vida és Nyéki zokogva kéri, hogy mentse meg Szeibet. Arokai homlokára lelógó fűrteit feltolva, röviden odaböki: Sapszot neki! Gyorsan sarkon perdül, távozik.

— Csak gyorsan, eredj fiam, János — mondja az elnök Weissenfeldnek — neked elég hosszú lábaid van, a Tögléhez és hozz abból a jóféléből, de annyit ám, hogy nekünk is maradjon!

Weissenfeld alig távozott, már is visszajött egy óriási fiaskóval és nekiáll Szeib halántékát dörszolni.

— Bolondok! — sugja az ájult — ne a halántékomat, hanem a torkomat dörszöljétek, mert nagyon száraz, a gyomromnak kutya baja sincs! Megdörszölök a kijelölt helyen s az elájult hirtelen felugrik.

— Uraim! Az ájult elmult, folytassuk tanácskozmányunkat, ha nincs koszorú, majd lesz, van alkalmunk Alaghi érdemeiből koszorút fenni. E végből készítsenek elő drótot vagy házi czérnát.

— Hát egy darab kötél nem lenne jó? — akadékoskodik Solyom.

— Az nagyon gorbomba kötélek lenne a koszorúhoz — mondja Pausch — hanem hát kezdjünk hozzá már egyszer, a teremburáját!! Hiszen eljár az idő!! Lépj elő fiam Marcsi és zengd el Alaghi tetteit!!

Gyurcsik (a hálás megemlékezés könnyeivel szemében): Kedves kártársaim, ti tudjátok, hogy Alaghi engem mindig tenyerén hordozott, ti tudjátok, hogy mikor az iskoláséknak elnök télviz idején lakásomból kidobott, Alaghi volt az, a ki megengedte kegyelmesen nekem és családomnak, hogy az iskola kaminilujában felmelegedhessünk. Beszéljék még? — oldalát tapogatja — a mit ti nem is tudtok, mikor meglátogattam őt, megkínált botokkal, felejthetetlen pillanat volt az, a jelét itt viselem szívem mellett. Kis jelecske, drága kis jelecske, melyet adott Alaghi édes atyai ökle! Beszéljék még? itt a belső zsebemben levelek vannak, kedves bizonyítványok az atyai indulatról. Nem, oh nem teszem ki az ablakomba, mert egyet megirigylet egy csavargó villám és hamuvá égett! A vak is láthatja az ő érdemeit, engedjétek meg tehát, hogy elhallgassak. (Gyurcsik keblének mélyéges fenekén dülő érzelmek hatása alatt egészen elgyengülve leül.)

Magó Károly: Én is adjak egy szép virágszálat a koszorúhoz? Oh, nagyon szivesen. Tudni való dolog, hogy én szembajozok, a miért is két év után nem akartak megerősíteni. Alaghi volt az, ki türelemre intett, hogy várjak a megerősítésre addig, míg szemem olyan helyzetbe jut, miszerint Székesfejervárról megláthatja azt, hogy a csikvári templom tornán egy szunyogdáma hogyan csinálja toilletjét. Ez az idő nem jött el, de mégis meg vagyok erősítve.

Hoffer Lajos: Én bátran mondhatom, hogy rajtam kívül senki sincs Fejérvárott, a ki jobban méltányolni tudná Alaghi bokros érdemeit, olyannyira, hogy magam is megbokrosodtam. Azért indítványozom, hogy mindnyájan bokrosodjunk meg!

Pausch és Szirbek kivételével mindnyájan megbokrosodnak. Az adott jelle ingujjra vetkőznek s kabátjaikat panyókára vetik, vad ihaj, tyuhaj kiáltásokkal tánczra perdülnek.

— Haj, haj, fitty! fitty! fitty!!! — kurjantott Sváb — járjuk el a tördemiczi csárdást! Tánczközben talpát és lábászárát ügyesen veregeti, mit a többiek utánóznak.

A bokrosodás tetőpontra hág, Lanzerits, Wagner, Velinsky (a kit a bokrosodás hangja becsalt a folyosóról), levetik cipőiket s a levegőbe dobálják és egy künsztler ügyességével sarkánál fogva elkapják. Dénis pörge kalapját dobja a plafondhoz és az mindig a fejébe esik vissza, Nyéki a czvikkerjét kapja el orrával.

A felvert por óriási. Elnök köhög és köpköd.

— Uraim, tisztelt kártársak! elég volt a megbokrosodásból!! — harsog az elnök.

E szavakra kabátok, cipők, kalapok, czvikkeres rendes helyeiket elfoglalják... Sváb még egy utolsó rikkant s azóta Jungwirth balfülére nehezen hall.

— Uraim, — folytatja — készen a koszorú Alaghy Dezsőnek, melyhez egy egész bokrot Hoffer kártárs ur szolgáltattot. Készen van egy okmány, mely a koszorúval lesz átadva, szerénységi és szegénységi bizonyítvány ez részünkről, de többet nem nyujthatunk.

Vida: Sok ideje vagyok már tanító, sok rossz bizonyítványt aláírtam, de magamról nem állítok ki szegénységi bizonyítványt, hagyjuk azt az igazán szegényeknek. A napirendről levétemni kérem.

Megtörténik.

Az elnök egy nagy csomagot bont fel, a titka pedig egy óriási czúgos cipő, — mellesleg mondván egy komáromi buzás hajóhoz hasonlított és egy fottott korbács, melylyel ifjonczaink szótkát ujévi jókívánataikat a Nádor-utcán jár-ó-kelő dezsahölgyeknek tudtukra adni.

— Ez a czúgos cipő Alaghi Dezsőé, ez a korbács Göbel János Györgyé, — jelenti az elnök. Ezeket az előttiünk legdrágább kincseket merték gyalázatos szavakkal illetni. Ezt a cipőtalpat, melynek simogatását gyakran éreztük arcunkon, ezt a korbácsot, mely vakarta hátunkat, ha nem is viszetket, illő, hogy elhalmozzuk tiszteletünk legnagyobb jelével.

Itt nyilvánosan csókoljuk meg mindnyájan!

Pausch és Szirbek felválva csókolgatják, a többiek pedig szemérmesen pirulnak.

— Te Rafi, — mondja Szeib, — ne kívánd ezt nyilvánosan, ez nem illik. Indítványozom, hogy e drága ereklyéket küld el lakásainkra; én nagyon szemérmes vagyok, meg itt többen is vannak szemérmesek.

Elnök Szirbeknek egyhangú szavazata után kijelöli a küldendő tagjait: Magó Károly és Velinsky Ferenc személyében, kiknek feladta leendő egyfogatú kocsiára ülni s a drága ereklyéket csókra nyujtani. A megbízást elfogadják.

— Uraim, mielőtt bezárnám az értekezletet, köszönöm Alaghi és Göbel nevében higgadt maguktartását; ez a nap meggyőzheti a két kitünőt veséért, hogy értekezletünk, mily hü kifejezője irántuk viselt bizalmunknak s szeretetünknek, hogy a hírlapi cikket megczáfolja a mi viseletünk s az itt elhangzott beszédek. Hogy pedig innepélyesen végezzük az értekezletet, énekeljünk egy szép himnuszot, mely lelkünk meggyőződését leginkább kifejezésre juttatja.

Odaitni Szirbeket, Magót, Velinskyt, Szeibet, Weissenfeldet, Solyomot, Dénist, Nyékit, kezökbe nyomja a kóttát és taktus megadás után rázendítik Petőfi hazafias dalát: (1848.)

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt,
A tél iker fia,
Esz és hó szakad.

Mi gondunk rá? mienk
A konyha szöglete,
Kegyelmes jó urunk
Helyezetett ide.

S gondunk ételre sincs,
Ha gazdánk jóllakék,
Marad még asztalán
S mienk a maradék.

Az ostor az igaz,
Hogy pattog némelykor
És pattogása fáj,
No de: ebcsonat beforr.

S harag multán urunk,
Ismét magához int,
S mi nyaljuk boldogan
Kegyelmes lábait.

Az értekezlet Alaghi éltetésével ért véget. Azonban volt egy kis utójátéka is, a mennyiben a városban körülhordozott ereklyéket tizenegyen nem csókolták meg. Hiába, semmi érzékük sincs hozzá! A kabinet noirban ezen engedetlenségért prazli útjára ítéltettek, mely ítéletnek végrehajtása bizonylatlan időkre elhalasztott s az útekeket részletekben fogják megkapni.

Eginai.

Irodalom és Művészet.

Legjobb könyvek. Ismét egy új vállalat indult meg ezen a címen. A művelt magyar olvasó közönség régóta érzi oly vállalat szükségét, mely olcsó és mégis díszes kiállításban bocsájta a világirodalom legszebb műveit a nagyközönség rendelkezésére. A *Legjobb Könyvek* azok, melyek az olvasót mulattatják, a szép iránti ízlést, a jó iránti törekvést fejlesztik. Ezen czélt nem csupán az antik, de a modern regény és novella írók műveinek ismertetésével is el lehet érni. Selejtes vagy erkölcstelen művek ezen gyűjteményből ki vannak zárva. A legolcsóbb szabott ár (kötetenként egy korona) lehetővé teszi, hogy a szerényebb viszonyok között levő családok is csekély áldozattal megszerezhessek. *Légrády Testvérek* kiadásában megjelenő *Legjobb könyvek* első kötete *Prakovszky a siket kovács*; írta *Mikszáth Kálmán*. A *Légrády Testvérek* nagyon szerencsésen választották a vállalat uttorójéul Mikszáthot, a nagy nevű magyar író. Mert ő, aki olyan pompás előszókat szokott írni, jelen művében is egy kitünően sikerült előszót írt a *Legjobb Könyvek* vállalathoz. Jól ismert, megkapó népies irálya, a nagyszerű megfigyelés, melylyel a krizsnóci kisvárosi életet lefesti s a szerelmes kis diák lelkivilágát mint egy homálytalan tükörfől elibélik tárja, a minden sorban előtűnő magyaros humor felette kedvelté fogják tenni e könyvet az olvasó közönség előtt. Ugyan-e kiadásban fognak legközelebb megjelenni: A szürke ruhás hölgy; *Oknet Györgytől*; A nővérek, *Eberss Györgytől*; A hivatalos feleség, *Savagetől*; Vagyonszerzés után, *Cherbulicz Viktortól*. *Légrády Testvérek* könyvkiadóhivatala Budapest, Váci-körút 78. sz.

Magyar Nemzet története. Vettük a Lampel Róbert (Wodianer F. és fia) budapesti kiadócég kiadásában megjelenő Szalay-Barótféle „Magyar Nemzet története”-nek a hetvennegyedik füzetét. Ebben a hétéves háború bejárta után a Mária Terézia uralkodása alatti belviszonyoknak föltűtő érdekese s nagyszerű új világitásban feltüntetett leírását olvassunk és pedig már József főherceg társ. uralkodónak Magyarországra oly káros germanizáló s alkotmánybontó törekvéseinek hatása alatt. E korszak valóban egyik legnevezetesebbje Magyarország történetében, és szerzők tüzetes és beható előadásban kétszeresen válik érdekessé az olvasó előtt. E füzet illusztrációi ugy minőség mint mennyiség tekintetében semmivel sem állanak hátrább megelőző füzetekéinél. Külön műmellékletként kaptuk I. Ferenc császár és királyunk igen szép arcképet, a szövegben pedig a következő képekkel találkozzunk: Laudon Ernő, Gedeon báró tábornok, Eszterházy Antal gróf, Szent István rend kis és nagy keresztje, a Szent István rend nagykeresztjének csillaga, a Szent István rend alapításának emlékére vert érem, József és Lipót főherczegek, II. József, Albert, szász-tescheni herczeg, Magyarország kormányzója, Mária Krisztina főherczegnő, Magyar nemes testőr diszruhában, Mária Terézia özvegy korában.

VEGYESEK.

□ **Iskolás gyermekek levelezése.** Franciaországban és Angolországban a Revue Universitaire és a Review of Review kezdeményezésére érdekes nemzetközi levelezés fejlődött ki az iskolai ifjuság körében. Ez évi január elseje óta 1700 fű és 300 leány iratkozott be a francia iskolákban alakult egyesületekben oly czéliből, hogy az angol fiukkal, leányokkal levelezzenek. Angolországban lassabban fejlődött a mozgalom és a nemek aránya különbözött a Franciaországban tapasztaltól: ötszáz fű és ezer leány jelentkezett. Mielle tanárnak

az az ötlete támadt, hogy fiuk leányokkal és a leányok-fukkal levelezzenek; az erősen vonzott és most már 800 párocska levelez. Franciaország és Olaszország között nehezebb lesz a levelezés létesítése, mert a milánói Secolo könnyen szedett ugyan 500 levelezőt, de Franciaországban csak hátvanan jelentkezték. A német-francia levelezés nagyobb eredményel bíztat, mert a Reue Unniversitaireről az első felhívásra — bár a husvétii vakáció idején tette közé — 20 francia gyermek jelentkezett.

□ **A merész angol.** Liverpoolból jelentik, hogy Oldham kapitány egy egészen új szerkezetű ladikkal Amerikában szándékozik utazni. A ladik három méter hosszú egy méter széles és ép oly mély. Egy kétszárnyú csavár hajója és ezzel a liliputi járművel akár Oldham kapitány a viharos Atlanti óceánra áttutazni. A hajócska 50 napra víz-elességet magával és a merész utas reméli, hogy ez alatt az idő alatt New-Yorkban lehet. A hajóerő az utas maga: egy bicikli pedálszerű készülék segítségével képes a csavart megindítani. Jó időben a hajó óránként 7 kilométernyi utat tehet meg, viharos időben pedig lég- és vízmentesen elzárható úgy, hogy ugyan a habok játékvá lehet, de a bentülő Oldham kapitánynak semmi baja sem történhetik. Már múlt szombaton óriási néptömeg várta a liverpooli rakparton a hajó elindulását, de hiába, mert a szerkezet megsérült és Oldham kapitánynak még egynehány napra van szüksége, hogy a szükséges javításokat eszközöltesse.

□ **Milyenek voltak a régi görögök színházjegyei.** Alig egynehány napja, hogy Athénben egy csomó fémlapocskát ástak ki, melyeket eleinte „szimbólok”-nak neveztek. Csakhamar azonban Szorosz görög tudós kimutatta és állítását be is bizonyította, hogy ezek a fémlapok belépti jegyül szolgáltak az ó-görög színházakba és még pedig a Dionisosz színházba, mely Lykurgosz idejében állt fenn. A fémlapok kora e szerint Kr. előtt 320-ra tehető. A jegyeken Athene feje látható vagy pedig oroszlán fej vagy az alfabek egyik betűje. Egyes, kettős vagy hármas betűk vannak a fémlapokon. Ebből is látható, hogy Lykurgosnak, a nagy államférfiúnak figyelme még a színházjegyekre is kiterjedt és ezen a téren is, mint különben az egész spártai közügyben, rendet csinált.

□ **A női szépség ellensége.** Egy hírneves angol színész, a ki nemcsak a művészethez, hanem a szépség ápolásához is ért, a szagos sókban látja a női szépség legnagyobb ellenségét. A kik az illatszeres flacon-t nagyon gyakran emelik orrukhoz, drága árt fizetnek ezért az élvezetért. Szájuk és orruk körül időelőlött ránczok keletkeznek és az orr kellemetlen vörös színt kap. Az említett művész sok barátjánál tapasztalta a hátrányos következményeket és ezért óva inti a szép nőket a flacon használatától. A csunykák azonban tehetnek vele a mit akarnak, nekik már nem árt. Ez különben méltányos dolog. Hadd legyen nekik is valami élvezetük, a mit a szép nők sem engedhetnek meg maguknak.

□ **Kínai kereskedők.** A közmondás azt tartja, hogy a kínai ember született kereskedő és ebben jó adag igazság van. A többi nemzetbelitől a kínai kereskedő már annyiban is különbözik, hogy míg amaz főleg az árujával foglalkozik, a kínai kereskedő szorgos pillantással mustrálja a vevőt és véleményét formál magának a természetéről. Am a vevő is részen áll és Kínában minden kis vásár egy-egy szellemi párbaj. Az eladó és a vevő klaszifikusoktól merített idézeteket vágnak egymás fejéhez, észokokra és a körülállók ítélőre hivatkoznak és táadásul néha tényleg is verekednek. Végezetül pedig a kereskedő rendszeren becsapja a vevőt, a ki a maga részéről meg — ha csak lehet — kevesebbet fizet a kialakított összegnél.

□ **A testi és a szellemi fájdalom.** Egy perza király vitatkozott egyszer nagyvezérével arról, hogy melyik fájdalom nagyobb, a testi avagy a szellemi. Hogy a kérdést eldönthessék, egy sulyosan szedett bárányt tettek egy ketrecbe és jó adag eledelt raktak elébe. Egy másik bárányt pedig egy tigris ketrecbe zártak, de a tigrist egy lánczszal költötték; úgy, hogy a bárányt nem bántathatta. Ennek a báránynak is jókora mennyiségű adagot tettek. Másnap megvizsgálták az eredményt. A beteg bárány képes volt eledelt megenni, de az egészséges bárány nem volt képes egy falatot is lenyenni a tigris társaságában, sőt mi több, nemsokára elpusztult éhesen, a félelem őszté meg. Így tehát a szellemi fájdalom nagyobb a testi fájdalomnál.

□ **Vizforralás az utcái lámpákkal.** Mi meglepődnek az azal, ha az utcái lámpáink csak világítanak. — Londonban előbbre vannak és ott az utcái gázlámpákat vizforralásra is használják. A lámpák fölött ugyanis üvegsövényben víz áll, melyet a lámpa melege gőzzé változtat, Ez a gőz nagy viztartókban áramlik és áthevíti az itt levő vizet, a melyet házakba vezetnek. A meleg vizet szállító vállalat csak rövid ideje áll fenn, de máris szép haszonnal dolgozik.

□ **A nyomor hatása.** Kapzsy ur regéli, hogy az utcán sétálva egy koldus látott, a kit nagyon megsajnál.

— Olyan kiaszott volt, mint valami kisérlet. . . . Az éhség lerít az arcáról. Ha ránézett az ember, szinte megélt.

— És mit csinált ön? — kérdi egy ismerőse.

— Elmentem ebédelni!

Közgazdaság.

Segítség az inségben.

(A. É.) A legutolsó évek sajnosan megcségyenítették a magyar Kanaánt. Azt lehetne hinni s bizó meggyőződéssel hittük mi is, hogy ez a termékeny fekete föld mást, mint jó hazafiakat szülni és fölnevelni nem is tud. A fejlemények sötétén, sőt véresen ezáfolták meg ezt a sokáig táplált nézetet.

Magában éppen az Alföldnek szívében gyult ki az elkerekedés lángja — joggal vagy jogtalanul, azt itt nem kutatjuk — a főnálló jogi és társadalmi rend ellen.

A múlt nyár csekély termése új anyagot nyújtott az elégtelenségnek és az elégtelenséget nem lohasztja az, hogy a gazdát nem kevésbbé sújtja a sors csapása, mint azok, a kiknek megélése két kezük munkájától függ.

Előre lehet látni, hogy az elkerekedést a nélkülözések, az élelmi cikkek árának emelkedése csak fokozni fogják és ily módon tágulni fog az a hasadék, mely a gazdát és a munkást egymástól már is elválasztja. Holott az ellenkező volna a kívánatos, nem csupán az egyiknek, hanem a másiknak érdekében is.

Aradvármege gazdasági egyesülete gondolkozott azon módokról, a melyekkel ezt az előrelátható, de sajnos eredményt megelőzni lehetne.

A nép élelmezésének ügyét akarja fölkarolni és kiküszöbölni a gabona-uzsorát, mely az Alföldnek éppen ebben a részében szertelenül dul. Közégségi magtárak felállításáról van szó és arról, hogy a közvetítők hasznát, mely inséges években még nagyobb, mint egyébkor, a lehetőségig redukálják.

Mennyiben fog ez sikerülni az aradvármegei gazdasági egyesületnek, azt valójában nem tudjuk. Annyit azonban látunk, hogy a gazdasági helyzet ezekben a gazdagoknak hirtetett alföldi vármegyékben is átkozottul gyöngye.

Ha volna félretett tőkéje, melyet a jótémésű évek fölöslegéből takarított meg, nem kellene a parasztnak az uzorás karjaiba vetni magát; nem kellene exorbitáns kamatokat fizetni azért, hogy a jövő termésig úgy a hogy. tengesse életét.

Ha bőség éveiben gondultunk volna a sovány esztendőkre, könnyen kilírnók ezek nyomását. Ha szövetkeztünk volna akkor és összevetett vállalatlanunk szembe a csapásokkal, azok nehezebben, vagy éppen nem vennének erőt rajtunk. Nem peregne oly sűrűn a dob, nem találna annyi munkát a végrehajtó, kevesebb ember tagadná mindazt, a miért az elődök hajlandók lettek volna fölállodni mindent.

Ma ott állana a faluban a hitelszövetkezet, készen támogatni mindenkit, a ki reá szorul; a fogyasztási szövetkezet most is olcsón és a régi jó minőségben szállítaná az árut, mintha a mező kalásza dus eredménnyel jutalmazták volna a gazda társaságát.

Az eladásra szövetkezettek élelmes ügyvezetője nagyban, tehát drágábban tudná értékesíteni a mi a sovány termés fölöslegéül megmaradt. Így legalább részben ki lennének küszörlőve azok a csorbák, behozesztve azok a sebek, melyeket a rossz esztendő csapásai ütöttek. És a mi mindezeknél talán még fontos-

sabb a rombolásra irányuló szociálizmussal szemben, gyakorlati eredmények által bizonyítva, ott állna mindenki szemé előtt a régi axióma: Segíts magadon és Isten is megsegít!

Be lenne bizonyítva, hogy állapotunk csak akkor válik kétségbeesztővé, ha megszűntünk férfiak lenni magunk, ha elvesztettük bizalmunkat saját erőnkbe.

Ne feledjük, hogy a szükség sok bűnnek anyja, de egyszersmind rendszerint sok erénynek szülője is. A legszebb erőfeszítések, a legnemesebb jellemek nem a bőség, nem a gazdagság emlíni táplálkoztak. A lefolyó év tanulságai új kort nyithatnak nemzetünk erkölcsi és anyagi fejlődésében, ha a társadalom felsőbb osztályában lesz elég erő megérteni a kötelesség szavát és ahhoz képest nem lankadó buzgalommal munkál.

Ellenkező esetben a már most sem derült kép, kétségkívül még inkább elborul.

* **A tarpesi kongresszus.** A szövetkezőknek e nemzetközi összejövetelén, mint a párisi „Gazette des Campagnes” írja a magyar mozgalom vezetői is képviselve voltak a Károlyi Sándor gróf hosszában beszédben változta a magyarországi szövetkezetek helyzetét. Modora és elegáns előadása a fenti forrás szerint a halgatóságot valóssággal lebilincselte. A kongresszus az egyes nemzetek szövetkezeteinek egy kerethe foglalása tekintetében nevezetes lépést tett előre. A részletek kidolgozását Drand szövetkezeti elnökre bízták.

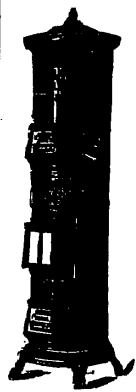
* **Magyar gyümölcs Hamburgban.** A Molnár István min. biztos által rendezett hamburgi gyümölcskiallításunk sok irányban keltezt méltó figyelmet és eredményével oly helyeken is foglalkoznak, hova eddigél ez irányú törekvéseink híre el nem hatott. Így pl. a Prágában megjelenő *Narodny Listy* legutóbb egy hosszú cikkükben részletesen tárgyalja gyümölcstermelésünk haladását s kiemeli, hogy Molnárnak mindezekben döntő része volt. Nem csekély eredmény az is, hogy a kiállított gyümölcsből az eddig Tirolból vásárolt gyümölcs helyett magyar terméket rendeltek meg a berlini császári udvar számára.

NYILT-TÉR. *)

Amateur Detektiv

sajánlja magát puhatólások, tudakozások és kutatásokra. Ismeretlen egyének multjának, erkölcsi életének, anyagi viszonyainak kiderítésére. Nagy összeköttetéseivel kivül társadalmi állása a multjának e téren szerzett tapasztalatai is támogatják. — Különösen megbecsülhetlen szolgáltatásokat tehetnek a gondos szülőknek leendő vejeikre vonatkozó felvilágosításaimmal, ugyszintén válegényeknek üztársaknak, vállalkozóknak és más érdeklődőknek — Díjazásokat előre nem kérek csak is az eredményekért kötelező ígéretet Ertesítéseim hitelességért szavatosságot vállalom és bizonyítékokkal támogatom. Nagyobb ügyekben a városon kívül is eljárók, ez esetben azonban költségekre előleget kívánok. Megkereséseket „AMATEUR DETECTIV” címen a székesfejvári postahivataltól kérek poste restante. Személyes érintkezést csak komoly felkérrel tartok fenn.

*) E rovat alatt közöltékért nem vállal felelősséget a Szerk.

Krén I.

világító-kályhagyára
Székesfejervárott.

MINDENFÉLE KÁLYHÁKAT GYÁRT.

Képes árjegyzéket
kivánatra bérmentesen küld.

KREIZLER SÁMUEL ÉS FIA

Székesfejervárott

BELPIACE (SAJÁT HÁZ.) * ALAPÍTOTT 1842-BEN.

Vásznak, asztalneműek, chiffonok a legjobb minőségben. Ruhakelmék, selymek, paplanok, szőnyegek és gratlik pargetok, posztók és gyapju-kelmék a legnagyobb választékban.

MINDEN CZIKK

a legmérsékeltőbb szabott áron.

Kérem a tisztelt közönség becses pártfogását.

Ugyanezen házban egy „ÜZLET HELYSÉG” azonnal kiadó.

RODE IMRE

Uri és női divatüzlete Székesfejervárott,
Nádor-utca 17. szám.

A mélyen tisztelt vevő közönség b. figyelmét bátorodom felhívni az alant felsorolt árukra, melyek új üzletemben nagy választékban legjobb minőségben olcsó árakon szerezhetők nálam be, u. m.:

Férfi kalapok:

férfi kemény kalap fekete 2- 3- 3-50
férfi puha kalap színes 1-50 1-80 3-
férfi puha kalap fekete 1-60 1-80 3-
férfi puha kalap Loden 1-20 1-50 1-80
gyermek kalap minden színben 75 től 1-50

Férfi sifon ing:

sima elővel gallér nélkül 1-20 1-50 2-
szeg. elővel gallér nélkül 1-50 1-80 2-20
himzett „ gallér nélkül 1-80 2- 2-40
batiszt „ gallér nélkül — 2-20
selyem „ gallér nélkül — 2-20 3-
férfi gallér fehér és színes 12 drb 2 frt.
férfi kézelő fehér és színes 12 pár 4 frt.
Creton gy. ing gallérral —90 1-20 —
sifon gallér nélkül 1- 1-20 —
férfi lábra való köpper —80 1- 1-20
férfi lábra való atlas damask 1-30 1-60

Zsebkendők:

fél vászon színes széllel 1-20 1-50 1-80
czérna vászon színes széllel 2-40 3- 3-60
fehér vászon és batiszt 3-60 4-50 5-50
gyermek Clott esernyő —90 1- 1-20
férfi Clott esernyő 1- 1-20 1-50
félselyem esernyő 1-80 2- 2-20

Reklam nyakkendők:

Legdivatosabb formákban 15, 20, 25 kr
Legdivatosabb form. selyem 30-tól 1-50

Bőrkeztyük, elismert legjobb gyártmányu

férfi- és női- minden létező színekben párja 1-20 frt.

Nagy választék férfi, női és gyermek-harisnyákban, továbbá válfüzők, csipkék, szallagok, kötő és horguló pamutok, csipke függönyök és minden e szakmába vágó rövidáru czikkeken.

Csak esekély

HAVI RÉSZLETFIZETÉSRE

kaphatók!

Legujabb divatu tavaszi-gallérok és kabátok.

Kész férfi- és gyermekruhák

minden nagyságban. Kanavász, vászon és minden e szakmába vágó czikkek, valamint

ingek, gallérok és lábravalók, nap- és esernyők dus választékban.

— Nagy raktár asztal- és futó-szőnyegekben. —

LÖWY ADOLF + + + + +
+ + + + + SZ.-FEHÉRVÁR.
(Felmayer mellett.)

NAGY BUTOR-ELADÁS!!

SZÉKESFEHÉRVÁROTT SAS-UTCZA 16. SZÁM,
A „FEKETE SAS” szálloda átellenében.

A ház lerombolása és a raktárhelyiségek kiürítése végett a raktáron levő összes

asztalos-, kárpitos-, és esztergályos-butorok,

ugymintán fali- és pipere tükrök, képek,

szőnyegek, függönyök, madraczok, vaságyak, mosdó asztalok

és számtalan föl nem sorolt tárgyak minden elfogadható árakban eladtnak.

Ez alkalommal szabadjon igen becses megrendelőimmel tisztelettel értesíteni, hogy kárpitos és asztalos raktáromat haladéktalanul tovább folytatom és készséggel vállalkozom mindennemű javítások és átalakításokra; lakosztályok tapetirozására, helyben ugy mint vidéken; szolid, izlésteljes és jutányos munkáimért reményelem, hogy becses megrendelőimnek 35 évi szakadatlan működésem elég biztosítékot nyújt további becses bizalmukhoz, melyet tisztelettel kér

Jd. Fűster Imre,

kárpitos- és asztalos-üzlet tulajdonos.

BUTOR

raktáromat, kárpitot és asztalos műhelyemet május hóban

Kossuth-utca 18. szám alá helyeztem,

egyszersmind megnagyobbítottam.

Idáig nem létező olcsó árakon

kaphatók:

Háló, Ebédlő, Szalon, Iroda és minden lakosztály berendezések;

Egyes szekrények, és ágyak, magas divánok, ottománok, tukrők, képek, hajlitott székek, asztalok, karnisok, összecusukható fotel, és szekrény ágyak. Lószőr, afrik. és ruganyos madraczok méret szerint pontosan készítettnek.

Kézimunkák mondérozása izléses kivitelben.

Tapétázások jótállás mellett.

Rajzokkal és költségvetéssel díjtalanul szolgálok.

IFJ. FÜSTER IMRE

Székesfejérvárott, Kossuth-utca 18. sz.

MÁZOLÓ

és **faszinfestő** műhelyemet a Kossuth-utca 2. számú házból Jókai-utca 20. szám alá helyeztem át. A midőn erről a nagyszerű közönséget értesítem kérem további kegyes pártfogásukat.

GERLITS JÓZSEF,

mázoló mester.

kiadóhivatalunkban
Kigyó-utca 9. szám alatt
a legjutányosabb árban.

HIRDETÉSEK
felvételek

Sirkoszorúk

remek összeállítás

nagy választék

olcsó árak.

Kaphatók:

GERENDAI GYULA üzletében,

Kossuth-utca, városház-tér sarok.

A NAGY-LÁNGI

uradalomhoz tartozó Ó méltósága id. gróf Zichy János tulajdonát képező tánczi 5 kerekü

vizi-malom

minden hozzátartozó épületek, szerek és esz-közökkel, a malomhoz tartozó szántó föld, rét és legelővel együtt 1898. Szt.-Mihály napjától fogva bérbe adandó.

Bővebb felvilágosítás nyerhető a „Lángi uradalom közp. felügyelői hivatalánál“ Nagy-Láng (Fejér megye).

„KEGYELET“

az »Első hazai cs. és kir. szab. érczkoporsó-gyár« temetkezési vállalata, Sz.-Fejérvár, Kossuth-utca Dieterich-féle ház.

Van szerencsém szíves tudomásul hozni, hogy

„KEGYELET“ ezim alatt

egy a jelenkor minden igényeinek megfelelő

TEMETKEZÉSI VÁLLALATOT

rendeztem be, hol is úgy a helybeli mint a vidéki tisztelt gyászoló közönségnek minden e szakmába vágó czikkeket **gyári áron bocsájtok rendelkezésére.**

Raktáron tartok a legegyszerűbb fakoporsóktól a legdiszesebb érczkoporsókig mindentéle árban. — Továbbá szemfedeleket, lepedőket, párnákat, szóval teljes berendezést a temetkezéshez szükséges kellékekből.

Nagy raktárt tartok legszebb kivitelű művirág, érc és örökzöld koszorúkból.

Elvállalok úgy helyben mint vidéken teljes temetések rendezését, kápolnák, szobák behuzását stb

Rendkívüli olcsó árban bocsájtom a gyászoló családok rendelkezésére úgy helyben mint vidéken saját dísz gyászkocsijaimat, (halottas kocsi) és pedig a következő árakon:

Egy díszes 8 oszlopos fekete ezüstös gyászkocsi helyben 2 lóval 4 frt,

Egy díszes kék ezüstös gyermek gyászkocsi helyben 3 frt.

Továbbá rendelkezésére áll még a gyászoló családoknak egy igen díszes üveges fekete ezüstös gyászkocsi és igen díszes fehér aranyozott üveges gyermek gyászkocsi a megfelelő testőrség és kapussal. — Hulla szállítását az ország és külföld minden irányában elvállalom.

Magamat a t. gyászoló családok szolgálataiba felajánlva maradok kiváló tisztelettel

GEBAUER KÁROLY,

az „Első hazai cs. és kir. szab. érczkoporsó-gyár“ tulajdonosa.

Felhívás!

a nagyérdemű közönséghez.

A hosszú esték beálltával bátorkodom Kölcsönkönyvtáromat

a tisztelt olvasó közönség becses figyelmébe ajánlani.

A kölcsöndíj oly csekély, hogy bárki is igénybe veheti.

Kölcsöndíj:

egy óra 20 kr.; egész évre 1-20 kr.

Betét (biztosíték) a könyvértéke, vagy több könyv kölcsönvételénél 2 frt. — A letétpénz az olvasás abbahagyásánál vissza lesz szolgálva.

Számos pártfogást kérve

kiváló tisztelettel

Kaufman F. könyvkereskedő,

Sz.-Fejérvár Kossuth-utca 5. sz.

Előfizetni bármely naptól fogva lehet.

— Vidékre is adatik kölcsönbe. —

Hallatlan olcsó alkalmi vétel!

GROSZ JÓZSEF ÉS FIA
PORCELÁN, ÜVEG, ÉS DISZMŰ RAKTÁRÁBAN,
SZÉKESFEJÉRVÁR, Nádor-utca 8. sz.

26 darabból álló mintázott legfinomabb karlsruhadi ebédli készlet . . . 7 frttól 80 frtig.
1 teljes mozdóli készlet . . . 3-50-től 20 frtig.
1 teljes (6 sz. v.) tündés készlet . . . 4 frttől 15 frtig.
1 teljes (6 sz. v.) kávé készlet . . . 3-50-től 15 frtig.

6 személyre teljes boros készlet (finom metszett üveg).
tálcával . . . 1-50-től feljebb
6 személyre való vizes készlet (finom metszett üveg).
tálcával . . . 1-80-től feljebb.

Legfinomabb karlsruhadi préselt porcelán tányérok darabja a sikéret 12 kr., a mélysek 14 kr. és desszertnek 10 kr.

Asztali és függő lámpák valamint mindennemű zománcozott bádog-, vas- és kő-edények gyári áron alul hallatlan olcsó áron adatnak el.

ISMÉTELÁRUSÍTÓKNAK ÁRENGEDMÉNY.

Alkalmi vételnek mindennemű konyhai-, ebédli- és DISZTÁRGYAKBÓL:

vázak, tükrök, diszes korsók, majolika és terakotta szobrok,
kínai ezüst és valódi berndorfi alpaka áruk,
fa-, bádog- és nikkelt tálcák, ** ** illatszerek stb. stb.
nagyban és kicsinyben kapható.

Legfinomabb kivitelű majolika falitalak 20 krtól feljebb. Különösen szépek és olcsók a milléniumi kiállítás domborképet ábrázoló hatásos kiállítású falitalak, melyek nagyméretei dacára párja csak 7 frt.

Pontos kiszolgálás. Hallatlan olcsó árak.

Rendkívül érdekes nyilatkozatokat kaptunk az „Asbest“-talpbélés hasznosságáról az ország minden részéből. Bizonyára érdekelni fogja önt, ha mutatónak közlünk néhányat.

Tisztelt Doctor ur!

*Az asbest betétű cipők kitinöek-
nek bizonyultak, szilárdan és puhán
járók: megszűnt minden lábfejásom,
ugy hogy — azt hiszem — lábbajom
semmi további orvoslást nem igényel.*

Szíves tanácsait köszönöm

Dánoson, 1897. évi szeptember 17-én.

tisztelő híve

Wekerle Sándor.

Högyes orvos-tudor urnak Budapesten.

„Dr. ur szabadalmát képező Asbest-talpbetétekkel, egy könnyű nyári, mint vadász cipőmet ellátván, a használat alatt tapasztalt előnyöket: kellemes puha járás, ugy nagyobb járásnál a lábunk a horzsolástól megóvása, mint kétségtelen eredményeket doktor urnak tudomására hozni részemről szíves közelegemnek tartom.“

Budapest, 1897. szeptember 6-án

Rónay János, orsz. képviselő,

Edvi Illés Károly jogtudós, a kiváló publicziata a következőket írja:
„Az Asbest-cipőtalpak egyszerűen beválnak egész családomnál, a kitinó gyártmányt a legmelegebben ajánlhatom.“

Szombathelyi Antal koltai földbirtokos a többek közt a következőket írja:
„Vadászat alkalmával használtam az Asbest-talpbé-
lést, a járás könnyebb és kellemesebb volt, mert lábam
nem csuszott ide-oda.“

Kossa Dezső siklósi ügyvéd.

„A ki egyszer Asbest talpbétetet használt, soha többé nem fogja azt nélkülözhetni. Meggyőződésem, hogy a ki ad a kellemes lábhelire, az Asbest talpbélest fog viselni.“

Végh Árpád m. kir. posta-és táviró főtiszt Zággyrában ezeket írja:

„Tisztelt Doktor ur!

Korszakos megbecsülhetetlen találmányának teljes elismeréssel kell adoznom akkor, midőn viszszagondok azon időre, midőn lábamon bőrkeménykedés, gyakori lábizadás igen kellemetlenül, moudhatni az idegességek zsemitáltak. Azon négy év óta azonban, hogy Asbest talpbélésű cipőket viselek, sem a lábtól gyakori meghülés, sem semmi lábbajok, melyek előbb a cipőktől erednek, nem kínoznak, de kalocsit sem kell hordanom, mert új fel-találmányu Asbest talpbélésű cipői teljesen vízhatlanok. Teljes elismeréssel és hálaival vagyok hazafias tisztelttel“

Zággyráb, 1897. augusztus 29.

Érdekes a következő levél is:

Tisztelt uram!

„A megrendelt és használatba vett Asbest talpbélés nagyon jól bevált. Lábam, mely tele van tyukszemmel, teljesen nyugodt benne, miutha csak válikosok között lenne. Kérem még számomra küldeni egy pár ilyen talpbélest, 35 cm. hosszút.“
Csik-Szent-Márton, 1897. szept. 13.

Dr. Molnár László ügyvéd.

Duchon József, a szigetvári takarékpénztár igazgatója, a ki ma 81 éves aggyastán, hosszú leve-
léből kööljük ezt a részletet:

„Cipőmet Asbesttel béleltem; két hete, hogy a cipőkben járok. Az eredmény idáig az, hogy talpaim nem égnek oly nagyon; a lábikrák napon-
kénti daganata elmaradt“

Dr. Hufnagel János zavari (Pozsonymegye) orvos szószertint a következőket írja:

„Zavar Nagyszombattól 7—8 klmre fekszik. Ezt az utat nem egyszer megtettem már gyalog, de soha míelőt órául hamarabb, aszarmenyire siettem is. Míelőt az Asbest betétes cipőm elkészült, próbálgatásra indultam Vonaton bementem Nagy-szombathá és onnan gyalog jöttem, egész kényelme-
sen öt negyedóra alatt, annélkül, hogy csak a leg-
kisebb fáradtságot is éreztem volna. A lábam könnyen
izadásnak indul; ez utban azonban nemcsak hogy
a lábam nem izadt, hanem mintha az egész tes-
temben jólekvony hívőesség áramlott volna szét, alul-
ról fölfelé. Legközelebb megint tessék rendelést.“

Vallor József magyar-gorb-i ev. ref. lel-
kész ezt írja:

„Felette sokat szenvedtem a tyukszemek miatt; csak azért a nyugodalomért, a melyben az Asbest-
talp viselése óta részem van, köszönet a feltalálónak
és a gyártónak.“

Strassenreiter Ignác budapesti magánzó
ezt írja:

„Minden öreg urnak, ki még frissen mozogni
akar, becsületészóval a legmelegebben ajánlom üdvös
találmányukat.“

Asbest-talpbélés. Csak utánvét mellett.

Felnötteknek 35—45. számig tuczatja . . . 12 frt — párja 1 frt 20 kr.

Gyermekeknek 20—34. számig tuczatja . . . 6 frt — párja — 60 kr.

Kapható AZ ELSŐ MAGYAR ASBEST-ÁRU GYÁRNÁL

BUDAPEST, VI. ker. Sziv-utca 18. szám.

Minden város részére egy ismétlárusító kerestetik.

Székesfejérváron kizárólag: **LANGRÁF GÁBOR ÉS FIA** urnaknál kapható.

Nyomatott Számmer Imrénél, Székesfejérvárott.